

Sueški prekop

Je ena najbolj občutljivih točk za Angleže v Sredozemskem morju. Slika prikazuje angleško vojsko, pripravljeno za odhod na bojišče

Katere radijske postaje smejo poslušati

Nemci

Dovoljeno je poslušanje vseh postaj pod nemško civilno in vojaško upravo, izvzemši Dansko

V uradnem listu nemškega pravosodnega ministrstva podaja strokovnjak v pravnem oddelku državnega propagandnega ministrstva dr. Hilleke avtentično razlago glede prepovedi o poslušanju tujih radijskih postaj, ki velja za nemške državljane. Po tej razlagi smejo nemški državljani poslušati samo oddajne postaje, ki spadajo k območju nemške države.

rej le radijske postaje na ozemlju Nemčije, Holandije, Belgije, Luksemburga in v zasedeni Norveški, Poljski in Franciji. Prepovedano pa jim je poslušati danske oddajne postaje. Postaje češko-moravskega protektorata se smatrajo za domače postaje. Poslušanje drugih postaj je prepovedano glede na vsebino oddaj, nadalje je prepovedano razširjati vesti tujih radijskih postaj, ki bi ogrožale odpornost nemškega ljudstva. V primeru, da dobi kdo posebno naročilo za poslušanje tujih postaj, sme poslušati le tisti del, ki spada k izvršitvi naročila.

Beležnica mu je rešila življenje

Doživljaj nemškega podčastnika na francoskem bojišču

Zavitek z darovi, ki ga je prejel neki podčastnik iz Burgstemurta v zapadni Nemčiji med prodiranjem proti Parizu, je mozu rešil življenje. Zavitek so mu poslali prijatelji iz domačega kraja in je vseboval poleg drugih, minljivejših stvari tudi debelo beležnico.

šla v srdit ogenj francoskega topništva. V njegovi bližini se je razpočila granata in začutil je hud udarec proti prsi. Že je mislil, da je vsega konec. Ko se je pa zavedel iz trenutne omamljenosti, je ugotovil, da se njemu samemu ni nič zgodilo, le v njegovi suknji je drobec granate raztrgal levi prsni žep. Beležnica v žepu je zadržala smrtno kovino, ta jo je pa razdelila v dva kosa kakor tenka žaga.

Konec »strahu Transilvanije«

Smrt cigana Drolinskega, ljubimca kraljice ciganov

Te dni je sklenil v Aradu na Rumunskem svoje življenje na večalnih »strah Transilvanije«, cigan Marko Drolinsky, ki je svoja zla dejanja počenjal iz ljubezni do »kraljice rumunskih ciganov«.

je bila, da bi jo smel še enkrat videti. Tudi ona ga je po vsem videzu zelo ljubila, kajti ob uri, ko so ga obesili, je v svoji celici izvršila samomor.

Ze v mladih letih je Drolinsky zaklal nekega kmeta, da mu je ukradel harmoniko, ki si jo je bila pozelela njegova ljubavnica. Potem je zbežal v gore in je živel tam kot hajduk v samotni, od gozdnih jagod in od ljubezni do ciganke kraljice Lune Mereskovne. Ko so hoteli nekateri orožniki motiti njegovo samotnost, je tri ustrelil.

Iz svojega skrivališča je odhajal na roparske pohode. Vse to je delal manj iz koristolovstva nego iz tega razloga, da bi svoji ljubici delal veselje. Prinašal ji je vsega, kar si more pozeleti žensko srce. Ni se ustrašil nobene nevarnosti, da bi ji prinesel najlepših oblačil in najlepšega lišpa. Vse to so pa zvedeli šele tedaj, ko so ga prijeli. Prej niso vedeli dolgo časa niti tega, katera je ljubica zloglasnega roparja. Ko so to slednjic uganili, so si tudi takoj mislili, kje bi mogli Marka prijeti. Našli so skrivališča lepe Lune in poslali močan policijski oddelek tja. Mož se je branil, dokler je mogel. Šele potem ko je ustrelil tri orožnike in je sam dobil težke rane, so ga lahko premagali.

Epilog je bil potem pred sodniki v Aradu, kjer so Drolinskega obsodili na smrt na večalnih. Iz celice smrti je pisal svoji kraljici, ki je tudi sedela v ječi, ognjevitja ljubezenska pisma. Njegova zadnja želja

Nemci čistijo ceste v Franciji

Člani delavske kolone generala Ing. Todta, specialista za ceste, čistijo ceste v Franciji, ki so bile poškodovane med vojno

Fantast in pesimist

V svoji knjigi »Shape of Think to Come« razvija angleški pisatelj fantastičnih romanov, a tudi zelo razširjene »Svetovne zgodovine« H. G. Wells. sliko Evrope v bodočnosti.

Pisatelj napoveduje propad Evrope ter se bavi z dogodki, ki bodo nastopili do l. 2080. Za leto 1940 je napovedal spopad med Nemčijo in Poljsko. V tem pogledu se je vstrel samo za leto dni, kajti napovedani dogodek je nastopil že lani v septembru. Iz vojne med Nemčijo in Poljsko, prvi Wells, se bo izcimila najprej evropska, potem pa še svetovna vojna. Nemir bo vladal na svetu do l. 1950.

Do leta 1960 bo uničenih v Evropi mnogo mest. Napadi iz zraka bodo onemogočili redno in normalno življenje. Ljudje bodo životali samo še v zakloniščih in bodo postopno podivjali. Ziveli bodo le še v majhnih skupinah brez medsebojne zveze in bodo pozabili na vse sadove kulture in civilizacije. Tisk, radio, telefon in brzojav bodo pomnili samo najstarejši med živčimi, prav tako jim bo znana železnica in fotografija. Šele na teh razvalinah Evrope bo začelo procvitati novo življenje, ki pa Wells očitno ne zanima več, ker se o njem nič ne izjavlja...

Strah pred peto kolono v Turčiji

Dva zdravnik turške državne zdravstvene službe sta bila na inspekcijskem potovanju v bližini majhnega turškega mesta prijeta in so ju vtaknili v zapor. Neki poslanec je bil malo prej svari ljudstvo pred nevarnostjo pete kolone in padačev. Ko so kmetje zagledali, krasni, belo lakirani ambulančni voz, s katerim sta se oba zdravnik peljala, so planili s sekirami kosami in lovskimi puškami nadenj, prisilili so zdravnik, da sta izstopila in ju izročili oblastem. Čeprav sta se mogla zdravnik v reidu izkazati, sta prebila vendarle mnogo ur v zaporu.

Zračni promet Bukarešta-Dunaj

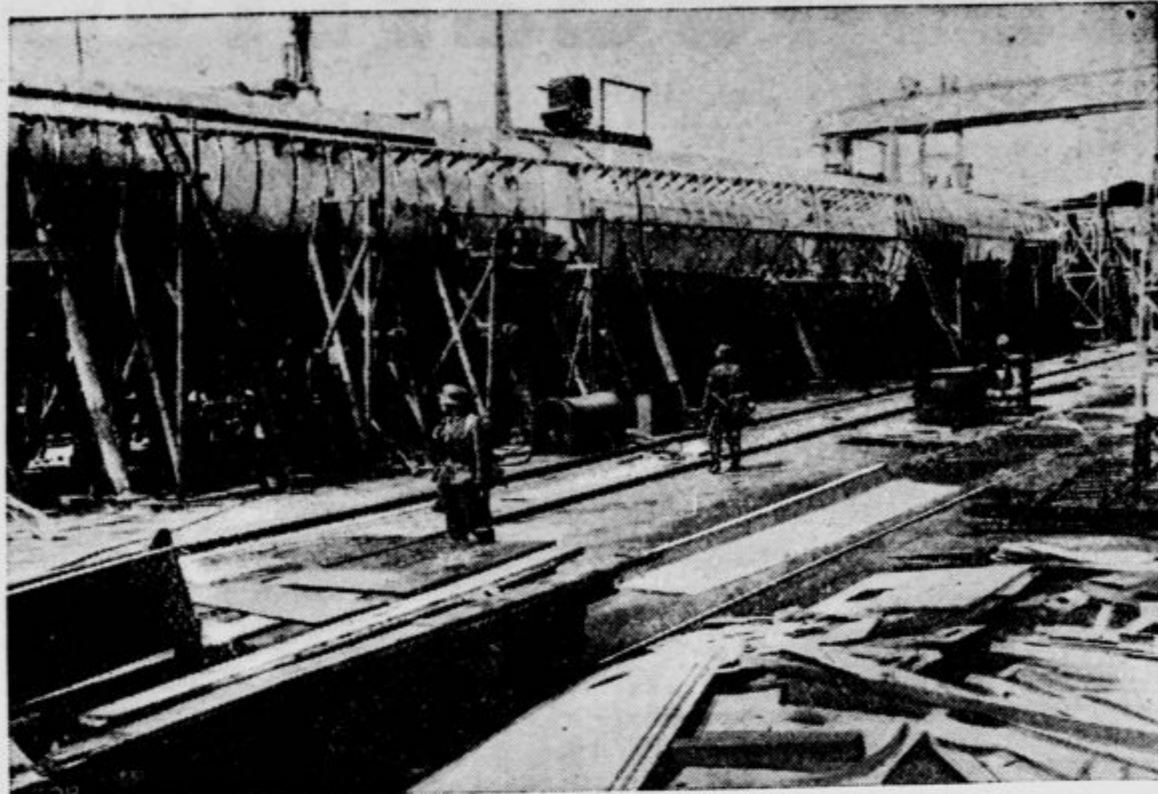
V torek, 22. julija so otvorili novo zračno progo med Bukarešto in Dunajem. Prevoz potnikov oskrbuje prometno letalo tipa Douglas, ki lahko sprejme do 20 potnikov.

Sestanek v Solnogradu

Nemški zunanji minister v. Ribbentrop, ki vodi razgovore z rumunskimi, bolgarskimi in slovaškimi državniki v Solnogradu

V arzenalu francoske vojske

Nemške čete so zasedle tudi slovite Schneiderjeve vojne tvornice v Creuzotu

Vojne ladje

šest vrst, ki jih mora v današnjih časih poznati vsak človek

Mednarodno razlikujejo šest vrst vojnih ladij: bojne ladje, matične ladje za letala, lahke nadvodne ladje, podmornice, male vojne ladje in pomožne ladje.

Med bojne ladje spadajo največji brodi 25.000 do 45.000 ton, s težkimi oklopi, oklopnimi stolpi, torpedinimi cevmi in najtežjim topništvom, kar ga lahko uporabljajo na ladjah, s kalibrom 28 do 40,6 cm.

Matične ladje za letala imajo povprečno 17.000 do 25.000 ton in srednje oborožitev. Nočejo biti nič drugega nego daleč naprej pomaknjena letalska oporišča.

Lahke nadvodne vojne ladje rabijo za službo v tujih morjih, za izvidne vožnje in torpedne napade, imajo velike brzine do 40 morskih milj na uro ter sestojte iz kri-

žark vseh vrst, rušilcev, torpednih in spremeljevalnih čolnov.

Med križarkami razlikujejo težke in lahke, ki se pa ne razlikujejo toliko po svoji tonaži, kolikor po svojem topništvu in po oklopnih oprehi.

Rušilci so hitre, lahke ladje do 2000 ton za zasledovalno službo. Sposobni so plovbe na visokem morju. Večje imenujejo torpedne križarke.

Torpedovke imajo povprečno po 600 ton in njih naloge so prav tako znane kakor naloge podmornic, med katerimi imenujejo večje tipe podmorniške križarke.

Med male vojne ladje za aktivno službo spadajo ladje za zaporno službo, polaganje min, stražna služba itd.

Izposojevalnica za dežnike

Praktična in koristna ustanova v Ameriki

V Baltimoreu si je podjetna družba ustvarila nov in donosen vir dohodkov. Ta družba z glavnicno enega milijona dolarjev izposoja dežnike in šteje že tisoče klientov. Namen podjetja je zagotoviti članom, da bodo imeli v primeru potrebe pri rokah dežnik.

Čeprav je dežnik koristna stvar, ga večina ljudi ne jemlje s seboj, kadar odhaja z doma. Nekaterim je dežnik v rokah v nedeževnem vremenu pač nadležen, drugi pa imajo navado, da svoje dežnike pozabljajo po cestnih železnicah, v gostilnah, kavarinah in potem si ne morejo vsak trenutek privoščiti novega.

Skrbi, ki so zvezane s takšnimi dogodki, člani baltimorske družbe ne poznajo. Enkrat za vselej plačajo dolar in potem jim dež ne more do hudega. Za svoj dolar dobe kovinsko značko in s to odidejo v najbližjo izposojevalnico dežnikov, kadar kaže na dež. Za značko dobijo dežnik. Izposojevalnice so po vseh cestah in so dobro označene. Ko dež preneha, oideš spet v najbližjo izposojevalnico, dežnik oddaš in prejmeš zanj kovinsko značko, ki ti bo rabila ob drugi priliki.

Če še ne veš, zdaj izveš:

- da so na Grškem začeli izdelovati sintetični gumij iz soje;
da so skoro vse banke v Parizu odprle svoje blagajne;
da je italijanska vojska zavzela 3000 četvornih milj ozemlja v Britski vzhodni Afriki;
da bo Amerika vojaško izvežbala poldrug milijon mož med 20. in 30. letom;
da je rumunska vlada prepovedala poroke Židov s pripadniki drugih veroizpovedi;
da so v mestecu Bal del Torres na Španskem odkrili majhne kipe iz predzgodovinske dobe, ki predstavljajo iberska božanstva;
da je London še vedno največje vele mesto na svetu, ker ima nad 8 milijonov prebivalcev.

Norveška odprava v Grenlandijo

Prva letošnja norveška odprava v Grenlandijo se je vkrcala te dni pod vodstvom docenta Adolfa Hoela v Aalesundu na jadrnico »Weslekari«. Na krovu te ladje so može, ki bodo nadomestili v Grenlandiji stacionirane Norvežane, dalje velike množine provianta in opreme za norveške lovce na kožuhovalarje, ki bodo prezimili v deželi večnega ledu.

Postani in ostani član Vodnikove družbe!

ANEKDOTA

Neki pesnik je pregovoril Voltaira, da je poslušal izbor njegovih najnovjših pesmi. Med branjem je Voltaire neprestano odkrival glavo, kakor da nekoga pozdravlja. »Zakaj delate to?« je končno vprašal pesnik vznemirjeno. »Moji pozdravi veljajo mojim dobrim, starim znancom, ki mi jih dajete poslušati,« je odgovoril Voltaire.

VSAK DAN ENA

MICHEL ZEVACO:

173

Don Juan ROMAN.

»Hej, Filibert,« je vplila neka ženščina, »če ti uzameš puntarja, kaj storiva s tistimi tri sto zlatniki?«

»Tak dajte mi, da tudi jaz kaj vidim, nikar ne zamašite vse ulice, trebušnik zavaljeni...«

»Baje so odnesli še osem in dvajset mrtvih vojakov...«

»Veliki profos je mrtev. Menda je bil vražje trdoživ, kajti uporniki so ga več ko petdesetkrat prebodli z bodali...«

Zvonovi bližnjih cervkva so zazvonili: bila je ura velike maše. Prodajalci dišavnega vina in slaščičarji so se prerivali med veselimi občinstvom... »Kolača bi rad!« je vokal otrok, ki ga je mati tolkla po glavi.

»Aha! Pomoči prihaja!...«

»Umaknite se! Prostor! Prostor!...«

»Čujte, čujte! Kraljevi prihajajo svojim na pomoč!...«

Množica je burno zavalovala, ljudje so gledali v daljavo in od radovednosti buljili z očmi, zamolkel hrup se je načelo bližati, trušč krdela v tekalnem koraku... in zdajci se je začelo prestrašeno tuljenje, zbegane ženske so navalile v prodajalne in hišne veže, ljudje so padali, hodili drug po dru-

gem, vse je prhalo v brezumen beg, in strahoten krik se je razširil od ust do ust:

»Rokovnjači! Rokovnjači! Rokovnjači!...«

Pokazali so se na ovinku.

Prihajali so v umerjenem teku, stisnjeni drug ob drugega, grozljiv privid štrlečih sulic, sekir in težkih mečev, smrtonosen plaz, iz katerega je zlovestno bruhal bojni klic:

»Rokovnjaščina! Rokovnjaščina! Rokovnjaščina, bij! Prostor! Prostor! Rokovnjačem!...«

Koliko jih je bilo? Nemara tisoč. Razcapancev, kuštroglavcev, spačenih obrazov, piamečih oči in krivih ust, ki so nenehoma zaganjali isti divji krik:

»Alcindora! Alcindora! Kraljica! Rokovnjaška kraljica naj živi!«

Po vijugasti ulici, med dvojno gnečo ljudi, ki so se stiskali k zidom, je hrumel drla truma. podobna strašni kači, sršči od nabrušenih ostrin. To je bilo rokovnjaško kraljestvo, ki je znova napovedovalo vojno kraljestvu Franca I., da bi pomagalo Alcindori, kraljici rokovnjačev.

»Alcindora! Alcindora!« je bobnelo kakor grom.

»Urá! Urá! Zivel, Jež!...«

»Smrt jim! Smrt profosu! Smrt stražnikom!...«

»Zivel, Jež! Alcindora! Alcindora!...«

»Rokovnjaščina! Rokovnjaščina, bij! Kolji! Sekaj!...«

Ta krik je začel veliki profos baš v trenutku, ko je hotel kreniti nad krčmo. »Naprej!« je zarjovel profos in planil... a tedaj sta sili udarili druga ob drugo. Trajalo ni nič dalj kakor minuto ali dve.

Ob vohodu v Sekirno ulico je nastalo nekaj podobnega kakor divji odboj morskih valov, strahovit vrtinec, iz katerega je pljusalo sovražno rohnenje, pomešano z divjimi kletvami in kratkimi smrtnimi jeki...

Minuto ali dve... in stotina pogumnih mož, ki jo je bil privedel veliki profos, je utonila v tej grozoviti poplavi, kakor izgine kaplja v morju...

Minuto ali dve... vihar je minil...

Na ulici je tu pa tam ležalo nekaj, zgruzjeno v čudni legi... To so bili mrtvi, tucat mrtvih, deloma rokovnjačev, deloma profosovih ljudi. Ranjenec je bilo kakih dvajset, vendar nisi videl med njimi nobenega rokovnjača: Dvor čudežev je bil pustil trupla na bojišču, toda ranjence je bil vzel s seboj.

V daljavi, zelo daleč nekje, se je še razlegal hrum viharja, in po pariških ulicah, vse tja do Velike rokovnjaščine, so se mu ljudje beže umikali s poti, in prodajalne so se naglo zapirale, da jih ne bi zalil ta besni, neobrzdani val...

»Alcindora! Alcindora!...«

»Rokovnjaščina! Rokovnjaščina! Prostor! Rokovnjačem!«

»Zivela rokovnjaška kraljica!«

Vihar je bil minil.

Nad Sekirno ulico se je širila globoka tišina...

Veliki profos je bil na čelu dveh ali treh častnikov in pešičice oborožencev planil v krčmo. »Alcindora in Ponthus sta z rokovnjači vred odnesla pete,« je spotoma govoril gospodu de Parsacu. »Zdaj bi ju tod zaman iskali. Kraljeva pra-

vica in oblast morata počakati druge priliko za maščevanje. Vse te ničvredneže bo zadela kazen, ki jo zasluži, pa da mi je oblegati Dvor čudežev kakor trdnjavo in ga zažgati sredi prestolnice ko kres... Neutegoma pa moramo uničiti podkop, ki ga je ženščina pripravila. Življenje prebivalcev vse ulice je odvisno od najmanjše izgubljene iskre... Za menoj! Ne. Nikar plamenic. Zaprte svetilke vzemite!«

Pri sosedih se je našlo nekaj hlevskih svetilk. Pohiteli so v klet, veliki profos slej ko prej vsem na čelu.

»Vzemite te sode drugega za drugim,« je ukazal Croixmart, ko so prišli v tretjvi prostor, »in jih spravite na ulico. Gospod de Parsac, pazite, da se jim ne bi kdo približal. Nato jih takoj prepeljite v klet Bastilje svetega Antona.«

Po teh besedah je veliki profos s svetilko v roki pristopil k ? ? ? ? ?

Sklonil se je, da bi bolje videl smodnikovo progo, ki jo je bila natresla Alcindora.

Tudi gospod de Parsac je pogledal.

Počasi sta se vrvavnala... oba blede kakor zid.

»Vraga!« je rekel poročnik. »Srečno smo jo odnesli!«

»Da,« je zamišljeno pritrldil gospod de Croixmart, »smodnikova proga je pogorela. Ničvredna Alcindora jo je zažgala. A kako da ni bilo vzbuha?«

»Gotovo je začela vpitje rokovnjačev in jo je še za časa utrnula.«

»Ne, ne... vsa proga je zgorela...«

